

УДК 336.6

*Диба О. М.,**д.е.н., доцент, професор кафедри**корпоративних фінансів і контролінгу**ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»*

**Джерела фінансування інноваційної діяльності в Україні:
теоретичний аспект**

Першочерговим завданням держави є визначення стратегій та пріоритетів інноваційної діяльності та розвитку на національному рівні, формування інноваційної культури, що забезпечить першочерговий орієнтир для майбутніх досліджень, інноваційної діяльності та її фінансування. Крім того, основою інноваційної діяльності та подальшого інноваційної діяльності та розвитку є освіта та фундаментальні дослідження. Оскільки освіта та фундаментальні дослідження здебільшого не генерують прибуток у короткостроковій перспективі, зберігається доцільність їх безпосереднього фінансування за рахунок державних фінансових ресурсів. Проте на етапах безпосередньої реалізації інноваційних проектів держава не в змозі забезпечити належний обсяг фінансових ресурсів, тому її завдання полягає у створенні умов для інноваційної діяльності та її фінансування. Однак, на практиці поряд із державою існує низка інших груп стейкхолдерів, які відіграють важливу роль в процесі реалізації пріоритетів інноваційної діяльності.

Теоретичні постулати обґрунтування специфіки фінансового забезпечення інноваційної діяльності присутні у працях вітчизняних авторів, зокрема: О. Амоші, Ю. Бажала, О. Василика, З. Варналія, О. Вовчак, А. Гальчинського, В. Гейця, М. Диби, Я. Жаліла, В. Зянька, О. Колодізева та інших [1-5].

З огляду на стратегічні пріоритети інноваційної діяльності та розвитку та попередньо розглянутий закордонний досвід його фінансування, пропонуємо загальну модель поєднання можливостей суб'єктів, які беруть участь у фінансуванні інноваційної діяльності та розвитку в Україні (рис. 1).

Рис. 1. Модель-схема основних джерел фінансування інноваційної діяльності в Україні

Джерело: складено автором.

У свою чергу, для суб'єктів бізнесу, які впроваджують інноваційні проекти на основі визначених державою стратегічних пріоритетів, важливо обґрунтувати власну тактику, сформувати корпоративну інноваційну культуру, що полягає у сприйнятті інновацій та бажанні їх розвивати на рівні організації. Оскільки формулювання інноваційної ідеї здебільшого не дає гарантії отримання прибутку, усі ризики фінансування цього початкового етапу для впровадження майбутньої інновації доцільно взяти на себе підприємству. Банки та небанківські фінансові установи мають перспективу бути залучені для фінансової підтримки подальшого проходження інноваційного процесу.

На нашу думку, можливості покращення фінансування інноваційної діяльності та розвитку в Україні, передусім, вимагають чіткого визначення інноваційних пріоритетів на рівні держави, яка виступає координатором подальшої активності. Висхідні тенденції фінансування інноваційної діяльності та розвитку також будуть забезпечені в результаті поєднання зусиль суб'єктів бізнесу, які впроваджують інноваційні проекти з можливостями фінансових установ. Це можливо за рахунок чіткого та чесного обґрунтування цілей усіх учасників інноваційного процесу, систематичного контролю ефективності фінансування конкретних інноваційних проектів, виявлення відхилень та аналізу їх причин.

Таким чином, лише спільні зусилля учасників інноваційного процесу забезпечать ефективний розподіл джерел фінансування інноваційної діяльності та розвитку, що дозволить підтримати конкурентоспроможність економіки України на міжнародних ринках.

Список використаних джерел:

1. *Амоша О. І.* Активізація інноваційної діяльності: організаційно-правове та соціально-економічне забезпечення : [монографія] / О. І. Амоша, В. П. Антонюк, А. І. Землянкін та ін. – Донецьк : НАН України, Інститут економіки промисловості, 2007. – 328 с.
2. *Гесць В.* «Інноваційна Україна – 2020»: основні положення національної доповіді. Стенограма наукової доповіді на засіданні Президії НАН України 13 травня 2015 року // Вісник НАН України. – 2015. – № 7. – С. 18–22.
3. *Колодізєв О. М.* Формування багаторівневої системи показників фінансування інноваційної діяльності / О. М. Колодізєв // Актуальні проблеми економіки. – 2013. – № 8 (146). – С. 32 – 44.
4. *Диба М. І.* Кредитне фінансування в інноватизації виробництва: теорія та досвід : монографія / [Ю. О. Гернего, О. М. Диба, Є. А. Поліщук] ; за заг. ред. д. е. н., проф. Диби М. І. – К. : КНЕУ, 2016. – С. 152–371.
5. *Antoniuk L. L.* Barriers and opportunities for hi-tech innovative small and medium enterprises development in the 4th industrial revolution era /

L. L. Antoniuk, Iu. O. Gernego, V. M. Dyba, Ye. A. Polishchuk,
Yu. V. Sybirianska // Problems and Perspectives in Management. – 2017. - №4
(15). – p. 100 – 113.

УДК 336.6

Друпи В.В.,

студент

Науковий керівник – Бабяк Н.Д.,

к.е.н., професор кафедри

корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Інвестиційно-інноваційна діяльність в Україні

Як свідчить зарубіжний досвід, одним із поширених способів фінансування інноваційної діяльності є саме інвестиційні ресурси, що можуть спричинити активізацію економічного розвитку. Інакше кажучи, інноваційний та інвестиційний види діяльності є взаємопов'язаними і взаємозумовленими процесами.

Зрушення в інноваційно-інвестиційній сфері діяльності належать до системних питань макроекономічного розвитку, вирішення яких має здійснюватися насамперед на державному рівні. Держава бере участь в інноваційно-інвестиційному процесі як безпосередньо через державний сектор економіки, так і опосередковано, через свої інституції, органи виконавчої влади та місцевого самоврядування.

Звернемо увагу на законодавчу базу, а саме у Законі України “Про інноваційну діяльність” зазначено, що інновації – це новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери. [1]